

men det er jo unge Mennesker, og Kollegiet gør Nytte ved at skaffe frit Hus til 10 Studenter. Den eneste, der ikke faar Nytte af det, er Professoren, men han har saa heller ikke Arbejdet med at passe paa de unge Mennesker, og det maa derfor antages, at han i saa Henseende heller ikke er interesseret i det. Den ærede Ordfører rejste Spørgsmaalet om Kommunitetet. Jeg tror, man en Gang for alle maa være paa det rene med, at Kommunitetet i sin Tid ganske vist blev stiftet for at støtte unge Mennesker ved deres Studeringer, fordi man den Gang var bange for ikke at faa unge Mennesker nok til at studere. Men nu er Forholdet det stik modsatte, saa at Staten i Kraft af sin Højhedsret over den Slags Ting, endogsaa har tilladt sig at give Pengene til helt andre Formaal. Det vilde være at gøre Landet positivt Skade, hvis man anvendte Midlerne efter deres oprindelige Formaal, saa der tror jeg heller ikke, man behøver at have Spor af Betænkkelighed. Jeg ser ikke bedre, end at vi i det ene Tilfælde, hvis vi give 30,000 Kr. til Fru Hassagers Kollegium, gøre noget, som er mildest talt overflødigt; men hvis vi nægte de 25,000 Kr. til „kristelig Forening for unge Mænd“, forhindrer vi positivt en stor, nyttig og samfundsnyttig Virksomhed.

Konseilspræsidenten (Hørring): Forinden min ærede Kollega, Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, tager Ordet, skal jeg i Samstemning med ham udtale mig angaaende to af Finansudvalget stillede Ændringsforslag, nemlig Nr. 119 og Nr. 123, som gaa ud paa at nedsætte de Beløb, der ere opførte som Renten af Kapitalformuen for Kommunitetet og Sorø Akademi. Naar jeg har ønsket at udtale mig herom, er det, fordi disse Bevillinger mulig kunne faa en Betydning ud over det Budget, hvor de egentlig høre hjemme, men ogsaa særlig paa Grund af den Motivering, den ærede Ordfører for Finansudvalget gav Forslagene. Han henviste til, at de paagældende Conti paa den nu-gældende Finanslov vare opførte med nedsatte Beløb, de samme Beløb, som findes her i Ændringsforslaget, men at derimod paa det Finanslovsforslag, vi her have til Behandling, har Regeringen opført det forhøjede Beløb, det oprindelig tidligere Beløb, og at man, naar man nu foreslaar Nedsættelsen, formentlig fremsatte Forslag, der vare i fuld Overensstemmelse med Rigsdagens tidligere Stilling. Dette giver mig Anledning til i al Korthed at komme

ind paa, hvad der tidligere er passeret med Hensyn til den her omhandlede Bevilling. Jeg skal da minde om, at paa det Finanslovsforslag, der blev fremsat i forrige Samling, vare de paagældende Conti opførte med fulde Beløb, altsaa Renten beregnet til 4 pCt., men at den daværende Kultusminister til Finanslovsforslagets 2den Behandling her i Tinget stillede Forslag om, at Beløbene nedsattes, og i Forbindelse dermed, at der skulde gives af Kommunitetets Midler et Tilskud af 5,000 Kr. til Universitetets Legatformue, for at ogsaa Renten kunde nedsættes for de under denne Formue henhørende Kapitaler. Den Begrundelse, som Ministeren gav af sit Forslag, og som foreligger i en Skrivelse fra ham til Udvalget af 20de Oktober 1896, gik ud paa, at „den almindelige Nedgang i Rentefoden efterhaanden har gjort det ønskeligt for de nævnte Institutioner at lempe Vilkaarene for Forrentningen af Kapitaler, der enten ere udlaante eller agtes udlaante mod Prioritet i fast Ejendom, hvorved man blandt andet dels vil kunne vente at undgaa Opsigelse i større Omfang af de bedst situerede Udlaan, dels tør gøre Regning paa en lettet Adgang til ny Anbringelse paa denne Maade“. Som De ville se, er det udelukkende motiveret ved Hensynet til de paagældende Institutioners Interesse. I saa Henseende har der heller ikke været nogen Tvivl til Stede, og jeg skal herom henvise til, hvad den ærede daværende Ordfører for Finansudvalget udtalte ved Behandlingen af disse Forslag i dette høje Ting. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse læse nogle Ord op af Rigsdagstidenden: „Her foreligger nu en Indstilling fra Kvæstor, som for øvrigt er tiltraadt af Konsistorium, gaaende ud paa, at en saadan Nedsættelse af 1/4 pCt. vil være forsvarlig, fordi man derved kan beholde de gode Panter, som ellers vilde gaa bort, idet der vilde komme Opsigelse, og dernæst, fordi man ogsaa kan erhverve sig ny, gode Panter. Denne Betragtning er saa naturlig og rigtig, at den vist vil vinde Billigelse fra alle Sider her.“ Ærede Medlemmer ville altsaa se, at den ærede Ordfører ganske gengiver den samme Tanke, som Ministeren havde, at man skulde gaa til Rentenedsættelse, fordi den vedkommende Institutions Interesser kræve det, men ikke af anden Grund. Dette Standpunkt er saa fastholdt under Forhandlingen her i Salen, idet navnlig den daværende Kultusminister har fundet Løjlighed til at udtale, efter Ytringer, der vare faldne i Salen, at det var slet ikke